

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!” (Zsolt 25,4)

Dávid, király és próféta, ennek a zsoltárnak a szerzője, a szorongatás és a szegénység terhétől szenved, és érzi, hogy az ellenség fenyegeti. Kiutat keres ebből a fájdalmas helyzetből, de érzi, hogy tehetetlen.

Izrael Istenéhez emeli tekintetét, aki mindig oltalmazta népét, és reménykedve hozzá fohászkodik, hogy siessen segítségére.

Az e havi életige főként azt a vágyát emeli ki, hogy meg szeretné ismerni az Úr útjait és ösvényeit, hogy ez fény legyen döntéseihez, különösen a nehéz pillanatokban.

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Velünk is megesik, hogy fontos döntéseket kell hoznunk az életben, ami megkívánja, hogy a lelkiismeretünkre hallgassunk, és teljes valónkkal koncentráljunk. Néha bizonytalanok vagyunk, hogy több lehetőség közül melyiket is válasszuk, máskor viszont egyetlen utat sem látunk...

Mélyen emberi dolog előrevivő utat keresni, és néha segítséget is kell kérnünk hozzá olyasvalakitől, akit barátunknak tekintünk.

A keresztény hit által Istennel kerülünk baráti kapcsolatba: Ő Atya, aki lelkünk mélyéig ismer bennünket, és örömmel van velünk életünk útján.

Minden nap mindannyiunkat arra hív, hogy szabadon vágjunk neki az eseményeknek, és csak az érdek nélküli szeretet legyen az iránytűnk, iránta és minden gyermeke iránt.

Az utakon és ösvényeken másokkal is találkozhatunk, más célokat is megismerhetünk. A keresztények soha nem egymástól elszigetelt emberek, hanem egy zarándok nép tagjai. Céljuk, hogy megvalósítsák Isten tervét az emberiségről, melyet Jézus tárt föl előttünk szavaival és az életével: az egyetemes testvériséget, a szeretet civilizációját.

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Az Úr útjai meredek, néha túl kockázatosnak is tűnnek, mintha két sziklafal között egy kifeszített kötélnek kellene áthaladnunk.

Ennek a zarándok népnek a tagjai számúzik az önző szokásokat, előítéleteket, hamis alázatokat, és megnyitják a párbeszéd, a találkozás, a közjóért való igyekezet horizontját. Az Úr útjai mindig új szeretetet kívánnak, amely Isten irántunk való szeretetének és hűségének sziklaalapján áll, és még a megbocsátásig is képes eljutni. Ez az elengedhetetlen feltétele annak, hogy igazságon és békén alapuló kapcsolatok épüljenek az emberek és a népek között. A hiteles szeretet legegyszerűbb gesztusa is megvilágíthatja az utat mások szívében. Nigériában egy találkozón fiatalok és felnőttek együtt voltak, hogy megosszák személyes tapasztalataikat az evangéliumi szeretettel kapcsolatban. Maya, az egyik kislány ezt mesélte: „Tegnap játék közben egy fiú meglökött és elestem. Bocsánatot kért, és én megbocsátottam.”

E szavak mélyen megérintették az egyik férfit, akinek az édesapját megölte a Boko Haram. „Mayára néztem – mondta. Ha egy ilyen kicsi lány meg tud bocsátani, azt jelenti, hogy ezt én is megtehetem.”

„Uram, mutasd meg nekem útjaidat, taníts meg ösvényeidre!”

Ha biztos vezetőt szeretnénk találni utunkon, akkor gondoljunk arra, mit mondott magáról Jézus: „Én vagyok az út...” (Jn 14,6). Santiago de Compostelában 1989-ben az Ifjúsági Világtalálkozón Chiara Lubich így beszélt erről:

„Önmagát útnak nevezte, és ezzel azt akarta mondani, hogy nekünk is az ő útján kell járnunk. Mondhatjuk, hogy Jézus útjának a neve: szeretet. A szeretet, amelyet Jézus élt és hozott, egyedülálló és rendkívüli. Ugyanaz a szeretet, amelynek a tüze Istenben ég. De kit szeressünk? Természetesen a legfőbb kötelességünk, hogy Istent szeressük. Azután szeressünk minden felebarátot.

Reggeltől estig ilyen szeretettel éljünk meg minden találkozást. Otthon, az egyetemen, a munkahelyen, a sportpályán, pihenéskor, a templomban és az utcán is használjunk ki minden alkalmat, hogy úgy szeressük a többieket, mint önmagunkat, hogy Jézust lássuk bennük, és ne hagyjunk ki senkit, sőt, szeressünk mindenkit elsőként. A lehető legmélyebben lépünk be a másik lelkébe, értsük meg igazán a problémáit, az igényeit, a bajait és az örömeit is, hogy megoszthassunk vele mindent, amit él. Valamiképpen legyünk a másik, mint Jézus, aki Isten, és szeretetből olyan ember lett, mint mi. A felebarát így érezni fogja, hogy megértik, fölemelik, mert lesz, aki vele hordozza a terheket, az aggodalmat és osztozik a kis örömeiben is.

»Éljük a másikat«, »éljük a másikat«: ez a nagy ideálunk, ez a létező legnagyobb dolog.»

Letizia Magri

forrás: fokolare.hu